

вардятъ въ вашето мѣсто вълнодавателнытъ жи-
вотны на чифлицытъ?

— Не. Азъ ги вардя само днесъ, защото ов-
чарката е малка: тя бѣше болна.

— Но нѣмате ли еднѣ новѣ овчаркѣ, която
ви доде тѣзъ сутринѣ?

— О! да, да! Но тя си вече и отиде!

— Какъ, тя си отиде? Нѣмаше ли тя съ се-
беси едно момче?

— Да: едно малко момче което плака. Тѣ
си отидоха и двамата слѣдъ два часа.

— Отидоха на кадѣ?

— Отъ кадѣто и гдѣваха вѣроятно. Азъ не ги
пытахъ.

— Но защо си отидоха? каза Германъ по-
вече и повече обезпокоенъ.

— Бахъ! чи мигаръ азъ зная защо?

— Да не бы да не сѣ могли нѣщо да ся съ-
гласятъ върхъ заплатѣтъ? Но тази работа бѣ-
ше при всичко това нагласена отъ по̀преди.

— Азъ не мога нищо да ви кажа за това.
Видѣхъ ги сѣмо гдѣто влѣзоха и излѣзоха, дру-
го нищо не видѣхъ.

Германъ ся опѣти къмъ чифликѣтъ и попыта
работниците. Никой не можѣ да му даде потре-
бнытъ изясненія, но нѣмаше съмнѣніе чи мла-
дата дѣвойка, слѣдъ като ся разговорила съ го-
сподарьтъ, бѣше си отишла безъ да каже нико-